

при другаритѣ си, които цапаха надолу по бързея. Даскала седна на отвесния рѣченъ брѣгъ, подъ който се вие безшумно и бавно водата на дълбокия виръ. Отвждъ презъ поляната палави момчетии караха цѣло стадо говеда къмъ рѣката. Набързо се съблѣкоха, натикаха говедата въ водата, възседнали на тѣхъ, зацамбуркаха изъ дълбокия виръ. Даскала имъ се любуваше. Въ тия безгрижни лудетини той виждаше като презъ сънъ себе си — дете на волността и игритѣ. Кога бѣше? Кжде бѣше? Сжщо такъвъ виръ, сжщо такива воловарчета и той най-малкъ между тѣхъ. Кжпѣха се, крещѣха, яздѣха добичетата. Възседналъ широко-гърбестъ волъ, и той като другитѣ тикаше животното да гази изъ най-дълбокото. Помни само, че волътъ изпрѣхтѣ, разтърси снага и той-немирника цапна въ водата. Спуснали се другаритѣ му, извадили го съ мжка на брѣга, разтривали го, съживили го. Растна, порастна, забравиха се много лудории, но Даскала знае за себе си, отъ кога и защо чувствува още непреодолимъ страхъ отъ водата. Тоя споменъ го натжжи. Той стана, закрачи по брѣга, отмина завоя съ върбитѣ, навлѣзе въ нивитѣ и се изправи на слога. Свѣтлиятъ просторъ плисна въ душата му вълни отъ ведростъ и благоухания. Погледътъ му жадно бѣгаше отъ цвѣтъ на цвѣтъ, отъ дърво на дърво, отъ хълмъ на хълмъ. Бѣше му тѣй леко, дишаше тѣй волно — чувствуваше се като птица. Развихрила се бѣше пролѣтъта, опънала бѣше златни губери, влѣчеше нашарени поли по поляни и слокове съ най-пѣстри цвѣтя, зовѣше съ звънливи гласове на излѣтели възбогъ чучулиги, пѣше изъ крайбрѣжни лесове. Чувствуваше се, какъ многолика навсѣкжде и въ всичко бликаше неудържима сила, преливаше